

Joan III: Travelling 1993-2006.

Joan III (Vilanova i la Geltrú, 1954) ens presenta un recorregut pel treball realitzat els darrers 13 anys, que es basa en una idea molt potent consistent en retornar al suport pictòric part del seu protagonisme. Amb uns inicis marcadament informalistes, ha anat depurant la seva tècnica, abraçant la gamma cromàtica el blanc i el negre, i els ocres propis de la tela aparentment natural o verge, com a referències fonamentals. La textura matèrica, més present a les obres de la sèrie dels primers anys noranta *Gentilly 3.6.9*, es concentra en obres posteriors –la sèrie *Paradisos Perduts*– en la textura de la mateixa tela que cus i descus aquí i allà, de forma que l'artista tria, conscientment, fragments que després emmarca amb gruixuts llistons de fusta. En *Gentilly 3.6.9* trobem un important component escenogràfic, remarcat per formats propers als dos metres d'alçada, així, els rectangles negres o blancs pintats sobre teles apedaçades semblen portes que ens conviden a entrar darrere el que veiem, quan som plenament conscients que darrere el que veiem no podem trobar res, bàsicament perquè tot el que veiem –el bastidor, la tela, les parets de la sala que intuïm lleument– és tot el que hi ha i la resta és el buit. I el buit omple, simplement, la nostra vida, idea que actua com a fil conductor de l'obra de Joan III.

Aquesta idea es manté en la sèrie *Limes*, corresponent als anys 2004 i 2005. Subtils digigrafies sobre tela de polièster, on es manté viu l'esperit escenogràfic de les primeres creacions. En *Limes (X)* un vaixell s'allunya suspès en la boira, una imatge molt poètica –només aparentment– que m'ha recordat immediatament algunes de les escenes de la pel·lícula *E la nave va* (Federico Fellini, 1983): un gran decorat que fa més petits i més humans als actors. Com en la pel·lícula de Fellini, no en sabem del tot ni d'on ve la nau ni cap a on va, ni qui són exactament els seus passatgers, podríem desitjar estar dins del vaixell, però el que realment volem és estar on estem: en el lloc on el vaixell s'allunya. En el lloc en què estava el vaixell i on ara no hi ha res.

L'exposició es complementa amb la videoinstal·lació *Impluvium 2006*, en què un vídeo capta l'acció repetitiva i rutinària de regar el carrer, antigament sense paviment, que feien les dones a l'estiu de bon matí per evitar la pols. El fet ancestral d'esquitxar l'aigua d'un cubell amb la mà sobre el terra polsegós, tacant-lo a l'atzar, té profund significat poètic i pictòric. La projecció es complementa amb la veu i la música de Jabier Muguruza, que ha fet una cançó a partir del poema de Bernardo Atxaga *Opinions sobre la pluja*, en el mateix espai un gràfic real recull les dades pluviomètriques a Reus dels darrers cinquanta anys, posant en el mateix pla el fet meteorològic concret i la memòria personal que els interpreta.

Màrius Domingo